

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ (1)

Κάθε τόσο ακούμε από τα ραδιόφωνα για το θάνατο ενός εργάτη στο τάδε έργο ή στην τάδε μεγάλη επιχείρηση. Η πραγματικότητα είναι πιο σκληρή. Μέρα παρά μέρα ένας εργάτης θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους και του ανταγωνισμού επιχειρήσεων και εργοληπτικών εταιριών. Πολλοί περισσότεροι είναι εκείνοι οι εργαζόμενοι που τραυματίζονται, μένουν ανάπηροι, φέρουν χρόνιες παθήσεις ή πάσχουν από μυοσκελετικά προβλήματα, ως αποτέλεσμα της εργασίας τους.

Στην Ε.Ε. δραστηριοποιούνται περίπου 150 εκ. εργαζόμενοι. Από αυτούς, κάθε χρόνο, 10 περίπου εκ. πέφτουν θύματα ανασφαλών συνθηκών εργασίας, ενώ περίπου 8.000 χάνουν τη ζωή τους. Στην Ελλάδα από το 2001, οπότε ξεκινάει επί της ουσίας η καταγραφή των εργατικών ατυχημάτων (για τις ασθένειες δεν υπάρχουν στοιχεία) από το Υπουργείο Εργασίας, τα θανατηφόρα ατυχήματα με βάση τα επίσημα στοιχεία του ΣΕΠΕ είναι το 2001 188, το 2002 153, το 2003 145.

Με βάση τα επίσημα στοιχεία για το έτος 2002 το μεγαλύτερο ποσοστό εργατικών ατυχημάτων εμφανίζεται στον κλάδο των κατασκευών (ποσοστό 17,6%), ενώ ακολουθούν ο κλάδος του λιανικού εμπορίου και επισκευής συσκευών οικιακής χρήσης (ποσοστό 12,9%) και ο κλάδος της βιομηχανίας τροφίμων και ποτών (ποσοστό 10%). Αντίστοιχα για το ίδιο έτος το μεγαλύτερο ποσοστό θανατηφόρων εργατικών ατυχημάτων εμφανίζεται επίσης στον κλάδο των κατασκευών (ποσοστό 52,3%)!

Που οφείλονται τα εργατικά ατυχήματα;

Αναμφισβήτητα το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης καταλαμβάνει το προφανές: τα ελλιπή μέτρα προστασίας που εφαρμόζονται τόσο στις επιχειρήσεις, όσο και στα τεχνικά έργα.

Γιατί όμως η εργοδοσία, παρ' όλο που η τεχνική πρόοδος έχει προχωρήσει τόσο ώστε να

μπορούν όλοι σχεδόν οι κίνδυνοι κατά την εργασία να εξαφανιστούν ή να περιοριστούν σημαντικά, δεν εφαρμόζει τα μέτρα αυτά; Είναι το κόστος τους τόσο υψηλό;

Η αλήθεια είναι ότι το άμεσο κόστος για την ενσωμάτωση μέτρων ασφάλειας στις παραγωγικές διαδικασίες είναι ιδιαίτερα μικρό, ακόμα και σε σχέση με το κόστος ενός πιθανού εργατικού ατυχήματος. Πόσο μπορεί να στοιχίσει μια μπάρα και μια σκάλα στα κριώματα; Πόσο στοιχίζει μια βαλβίδα αντεπιστροφής για τις φιάλες οξυγόνου-ασετυλίνης; Πόσο στοιχίζει ένα κάλυμμα με φωτοκτύπαρο σε μια μηχανή; Πόσο στοιχίζει ένα απλό προστατευτικό πλέγμα γύρω, δέκα πυροσβεστήρες κ.λπ.; Αληθινά, πολύ λίγο.

Το έμμεσο όμως κόστος όμως που προκύπτει από τη μείωση της παραγωγικότητας μετά από την εφαρμογή ασφαλών μεθόδων εργασίας μπορεί να είναι αρκετά υψηλό. Στην παραγωγικότητα στοιχίζει επίσης και η εκπαίδευση των εργαζομένων στις μεθόδους αυτές.

Το έμμεσο αυτό κόστος, το κεφάλαιο και κυρίως τα πιο αδύναμα κομμάτια του, δεν φαίνεται διατεθειμένο να το αναλάβει. Αντίθετα η εργοδοσία αποδεικνύεται ιδιαίτερα πρόθυμη να προμη-

Το έμμεσο όμως κόστος όμως που προκύπτει από τη μείωση της παραγωγικότητας μετά από την εφαρμογή ασφαλών μεθόδων εργασίας μπορεί να είναι αρκετά υψηλό.

θεύει τους εργαζόμενους με Μέσα Ατομικής Προστασίας (ΜΑΠ: κράνη, γάντια, μάσκες), τα οποία μπορεί και να στοιχίζουν περισσότερο από τα συλλογικά μέτρα προστασίας, αλλά δεν επηρεάζουν την παραγωγική διαδικασία.

Όμως από μια πτώση 3 ορόφων θα σε προστατέψει το κιγκλίδωμα που θα πρέπει να υπάρχει και όχι το κράνος. Και είναι λογικό οι εργαζόμενοι πολλές φορές να δυσανασχετούν και να μην φοράνε τα ΜΑΠ. Ας σκεφτούμε πόσο εύκολο είναι να φοράς κράνος στους 40°C όταν νιώθεις ότι δεν σε προστατεύει κιάλας.

(συνεχίζεται)